

3 VROUWEN OVER HUN STEUN EN TOEVERLAAT

'Dankjewel dat je er altijd voor me bent'

Iemand die je altijd weet op te beuren, je dagen opfleurt, voor je klaarstaat, een luisterend oor biedt. **Miriam, Daan en Wendy** hebben zo'n engel in hun leven.

Miriam & Trix

Willie & Daan

Lolita & Wendy

Miriam

Trix

Trix (71), de moeder van Miriam (45), is de schouder waar Miriam op kon leunen **tijdens haar depressies**. En dat terwijl Trix zelf in een rolstoel zit, door niet-aangeboren hersenletsel.

Miriam: "Mijn moeder en ik zijn twee handen op één buik. We denken hetzelfde, praten hetzelfde en lachen om dezelfde dingen. Ze is bescheiden over alles wat ze voor mij doet, maar ik kan haar niet vaak genoeg zeggen hoe belangrijk ze voor me is. Vooral omdat ze in 2002 meerdere cva's overleefde - afsluitingen van een bloedvat in de hersenen - vlak voordat ik twee postnatale depressies kreeg. De eerste was in 2002, na de geboorte van mijn dochter Alice, die nu negentien is. De tweede gebeurde in 2005, na de geboorte van mijn nu zeventienjarige zoon Lucas. Beide keren was ik obsessief met mijn kinderen bezig, maar door therapie en antidepressiva kwam ik erbovenop.

'Zonder mijn moeder was ik er niet meer geweest'

Mijn moeder was erg belangrijk voor me in deze periodes, omdat ik vaak met de kinderen bij haar langsging en zij dan samen met mijn vader de zorg voor hen op zich nam. En dat terwijl ze zelf kampte met ernstige vermoeidheid, het gevolg van haar

cva's. Maar dat deed haar niet. Als ik er was, pepte ze zichzelf altijd op, zodat ze er voor mij en de kinderen kon zijn.

De klapper was mijn scheiding in 2009. Omdat mijn man en ik niet meer gelukkig waren, trok ik de stekker eruit. Maar daarna kwam ik in een zware depressie terecht. Koken, schoonmaken, voor de kinderen zorgen: ik kon niks meer. Ik deed zelfs een zelfmoordpoging. Mijn moeder vond me net op tijd. Heel heftig natuurlijk, en daarom nam ze mij en de kinderen direct in huis. Terwijl zij en mijn vader voor Alice en Lucas zorgden, richtte ik me op mijn herstel.

Nu gaat het heel goed met mij. Regelmatig zeg ik tegen mijn moeder hoe dankbaar ik ben voor alles wat zij en mijn vader voor mij hebben gedaan, maar daar wil ze niks van weten. 'Absoluut niet nodig', zegt ze dan. 'Als moeder doe je alles voor je kind.' Dat is zeker waar, maar toch blijft mijn moeder mijn heldin. Simpelweg omdat ik er zonder de hulp van haar en mijn vader niet meer was geweest."

>

In 2015 werd Daan (43) **slachtoffer van de toeslagenaffaire**. Omdat ze opeens 15.000 euro aan de Belastingdienst moest terugbetalen, kwam ze in zware financiële problemen. Gelukkig kon ze rekenen op haar vriendin Willie (59).

Daan: "Willie en ik leerden elkaar in 2013 kennen via een weggeefhoek op Facebook. Ik haalde bij haar een kaaspasp op en zo werden we vriendinnen. In die tijd had ik als alleenstaande, werkende moeder van twee jonge kinderen recht op kinderopvangtoeslag. Totaal onverwachts kreeg ik in september 2015 het bericht dat die toeslag per direct stopte en dat ik over meerdere jaren belasting moest terugbetalen. De reden was dat er bij de Belastingdienst belangrijke gegevens van mij ontbraken, maar wat precies konden ze niet vertellen.

Mijn totale schuld voor de kinderopvangtoeslag was vijftienduizend euro. Ik snapte er niks van. Natuurlijk ging ik in bezwaar, maar de Belastingdienst was onverbiddelijk. Zonder enige onderbouwing had ik volgens hen te veel toeslag gekregen en daarom moest ik alles tot op de cent terugbetalen.

De aanslagen bleven maar komen en de bedragen die ik kon voldoen, betaalde ik. Ondertussen was ik continu aan het schuiven met potjes. Ook nam ik extra werk aan om alle vaste lasten te betalen, maar na een tijdje werkte ik wel zestig uur per week. Willie en haar man Eric pasten dan op de kinderen of zorgden voor eten. Als ik vrij was, plofte ik vaak doodmoe bij Willie op de bank. Dan haalde ik even wat slaap in, om daarna weer aan het werk te gaan.

Nadat de Belastingdienst ook nog mijn auto in beslag nam, wist ik echt niet meer waar ik het zoeken moest. Het ding was niet veel waard, maar ik had hem nodig om naar mijn werk te kunnen gaan.

Willie en Eric gaven daarom hun tweede auto aan mij. De wegenbelasting en verzekering betaalden zij, dus alleen de benzine was voor mijn rekening. Zo enorm lief!

Nadat de toeslagenaffaire in 2020 groot nieuws werd, kreeg ik vorig jaar bericht dat ook ik officieel slachtoffer was. Al mijn schulden werden kwijtgescholden en ik ontving een financiële compensatie.

Op de dag dat ik het hoorde, nam ik Willie en Eric mee uit eten. Iets wat ik nog steeds vaak doe. Door hen wist ik deze vreselijke nachtmerrie te overleven en daar ben ik ze voor altijd ontzettend dankbaar voor."

'Vaak plofte ik doodmoe bij Willie op de bank'

Lolita

Wendy

Nadat Wendy's (53) **hele familie was overleden aan ernstige ziekten**, vertelde haar man dat hij na 35 jaar bij haar weg wilde. Allemaal grote klappen voor Wendy, maar haar beste vriendin Lolita (53) week nooit van haar zijde.

'Dankzij Lolita
voel ik me sterker
dan ooit'

Wendy: "Soms denk ik weleens: het noodlot achtervolgt mij. Het begon allemaal met het overlijden van mijn moeder toen ik twintig was. Ze had kanker en Lolita sleepte me door deze verdrietige tijd. Sinds ons zestiende waren we beste vriendinnen. Ooit ontmoetten we elkaar in het fietsenhok van school en daarna waren we altijd samen. Lolita kende mijn ouders, broer en zus ook goed en was net als ik in shock toen ik twintig jaar later mijn broer verloor. Zes jaar daarna ging mijn zus en nog een jaar later mijn vader. Ze waren allemaal ernstig ziek. Op mijn 48ste had ik dus geen directe familie meer. Ik prees me gelukkig met mijn man en zoon en natuurlijk met Lolita,

die zo veel voor mij betekende.

Helaas bleek mijn man in 2018 ook ziek te zijn. Hij had een hersentumor en ik was bang om hem kwijt te raken. Tot onze grote opluchting bleek de tumor goedaardig te zijn, maar de schrik zat er goed in. We waren al ruim 31 jaar samen, maar nooit getrouwd. Hij had daar geen behoefte aan gehad, tot die tumor, dus nu trouwden we alsnog. Ik was heel blij. Dat hij ruim drie jaar later plotseling zei te willen scheiden, zag ik dus absoluut niet aankomen. Toch was het waar. Hij had iemand anders ontmoet en wilde met haar verder.

Mijn hart was gebroken. Ik had veel verdriet en wist niet hoe ik dit ook nog moest verwerken. Ook lichamelijk voelde ik me niet goed en ik had grote angst dat ik, net als mijn ouders, kanker had. Lolita was mijn onvoorwaardelijke steun en ging mee naar alle onderzoeken in het ziekenhuis. Uiteindelijk bleek ik geen kanker te hebben, maar de ziekte van Crohn, een chronische ontstekingsziekte van de darmen. Hierdoor moet ik voor de rest van mijn leven medicijnen slikken, maar dankzij Lolita ga ik niet bij de pakken neerzitten. Ze is altijd positief ingesteld. Als ik met haar ben, voel ik me sterker dan ooit." ♥

WIN EEN MERCI-BOX

voor jouw rots in de branding. Ben je ook dankbaar dat iemand er altijd voor je is en wil je diegene bedanken? Kijk dan snel op de volgende pagina hoe je een lekker én persoonlijk cadeautje voor ze kunt winnen.